

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ח.], (ב) [לעיל ח.],
(ג) ס"א ואני, (ד) ס"א לך,
(ה) מכאן שייך לע"ב, (ו) ס"א
ואני, (ז) שייך לע"ב, (ח) ז"ל
אמרינן,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלא ימנה
בזירות ויאמר אם היה בן
קיימא: (ב) ד"ה או דילמא
וכו' לך בן רא"ת לעיל
נמי: (ג) ד"ה אמר הריני
וכו' וה"ה דקא מיציעא
ליה ועלי אלא חדא מהם
נקט הס"ד:

גליון הש"ס

גב' ר"י דברי הוא. ע"י
לקמן דף לד ע"א תד"ה
אלא ר"י וז"ע:

**הגהות מהר"ב
רנשבורג**

[א] תוב' ד"ה מורה ילינה
 ימי מחזוריו וכו' ודחל יני
 יהיה ילינה. ובינה ולינה
 נחמק' צ"ח מלינה ו' וכו'
 נחמק' ספק מיר לא היו וכו'
 כ"ל: ב' ד"ה ל' יהיה
 צ"ח בני יהודה דברי וכו'
 כ"ל: ב' ד"ה ו' והפסלה
 אשמו והפסלה קרבן וכו'
 הכלל קרי קדושה וכו'
 שפירשם שפירשם ששבו
 לא קדושה אותם הנכבדו.
 מלות הקדש
 והפסלה מחקרו וכו'
 קדש ילינה כהנה כ"ל
 [ב] ד"ה [א] ב' ד"ה ו' דילת
 אפי' כי הא' נוטת כ"ל:
 [ג] ח' ונחמק' הספס
 כל נקלה עד אשר שבו
 וימס לו ביום ג' והוא
 נפל קר מפקס השם וכו'
 דל"ה קמנעוהו ילינה ע"ל.
 צ"ח כלן ד"ה ו' וחס"י
 מצי' ב' אילתה קדש
 [ד] ד"ה ונפקא מינה לגרסו
 ויבדולו וכו' [ה] ונללן
 שמשו לילתה כי קרי כנא
 דולת חסרין משוי' יד
 כספק. מן מציית כי עד
 כספק נחמק' וכו' כי כן
 קנא דולת חס"י נלמי
 וכו' כי כולל חס"י כ"ל:
 [ו] ד"ה ושמע סברו ואמר
 ועל וכו' כי לא ערר
 בעיר שפיריה. לו מלת י'
 נחמק' צ"ח ק' כן וכו'
 לענין ופכר' ש' וצ"ח
 הגיע לו: [ח] תורה יהיה
 מיר וכו' ילינה וכו' יגלה
 שפירשם כ"ל:

מוסף רש"י

ואמר ראני. והוא הדין אם
אמר ועלי, מהו אנפשיה
קאמר. שהא מיר כשיהא
לגופי בן, או דילמא ה"ק
דחימנא. והריני במירות
כשיהא לך בן קאמר
(דאמ"ה בשמו).

פי' הרא"ש

חזרה וילדה אחר שקיבל
עליו נזיר והביא קרבן הרי
זה נזיר שמחמת הנפל לא
חל עליו נזיר ולר"ש צריך
להתנות כבראשונה שמא
הא' היה בן קיימא. ומורה
ר"ש בילדה טומטום דלא
הוי נזיר אע"ג דהוי ספק
זכר ספק נקיבה דלספק
כזו לא מחית נפשיה שלא
היה דעתו על טומטום

הפינה אשמו אינו נזיר. דדילמא האי דהפילה לא הוה בן קיימא
שלא כלו לו חדשי ואלא וילד הוי וספק מירות להקל: ר' שמעון
אומר. אין דרך זו מנאיאתו מידי מירות: אלא ^(א) אם היה בן קיימא
הריני נזיר חובה ואם לאו הריני נזיר נדבה. דקסבר ספק

מירות להחמיר: חורה וילדה. לאסר
שהפילה: הרי זה נזיר. דהמחא מיהא
ולד הוא דאית ליה וחיללא עליה
מירות: ר"ש אומר. שמא הראשון
הוא בן קיימא וכל עול מירות
השטחא כי ילדה לא חילי מילתא ואסר
דבדרך יעשה נמנא זה מביא חולין
לעורה אלא יחזור וימנה מירות
שנייה ויאמר אם הראשון שהפילה
היה בן קיימא מירות הראשונה חובה
חו נדבה ואסר לא היה בן קיימא
מירות הראשונה נדבה חו חובה:
גמ' האי מאי למימרא. דכי נולד
לו בן הרי זה נזיר: מהו דסימא. הלא
דלמרא לא משום דוקא והאי
דלמרא בן לשאכנה ממנה הוא
דמשמע כגון ואכנה גם אנכי ממנה
(בראשית ג) וכי נולד בת או טומטוס
ואנדרוגינוס נמי ליהוי נזיר קמ"ל
דלא: ולד דמיהשכ ביני אינשי
קאמינא. דהיינו בן ותו לא קמ"ל
דבת טומטוס ואנדרוגינוס נמי איקרו
ולד: ר' יהודה. דלמרא געיל דספק
מירות להקל דלמרא' צפיק' (שליד)
ה. דמניא הריני מזיר ע"מ שיב בבריזה
ק' כור והלך כו' ר' יהודה מתיר
דספק מירות להקל: והפריש קרבן
ותורה וילדה מהו. מי הוי קדוש או
לא: אליבא דמאן. קמביעאל לך
אי אליבא דר"ש פשיטא דהוי קדוש
דלמרא ספק מירות להחמיר וקודם
שילדה אשמו נמי הוי מזיר: אלא
אליבא דר' יהודה דלמרא ספק מירות
להקל מאי. מי אמרינן כיון שהפרישו

בשעה שהפילה ולא חיילא עליה אומירות כלל לא הוי קדוש כלל ומיבעי ליה למיהדר ולקדוש: מאי נפקא לך מינה. ואי הוה קדוש או לא דהא ילדה וחילא עליה מירות: נפקא מינה לגיוסו ולעבוד בו. והכי קא מיבעיא ליה אי אמרת משעפירש תחילה כשהפילה הוה ליה קדוש הוה ליה אסור בגזיה ועבודה אללא אי אמרת דלא חילא עליה מירות אללא משעפירש שחרורו וילדה הוה ליה מותר בגזיה ועבודה. מאי תיקי: ושמע חזירו ואמר ועלי מהו אדיבוריה. דההוא גברא קאי ומשמע ועלי להיות מיר כשיהיה לך בן או דלילמא אגופיה משמע אנפשיה דהכי משמע ועלי נמי להיות מיר כשיהי' לי בן: ושמע חזירו ואמר ואני מהו אנפשיה קאמר. ומשמע כי קאמר ואני מיר כשיהי' לי בן: או דלילמא. אדיבורא דחזריה קאי ומשמע כאליו אמר ואני רחמינא ליה לאתויי בן כוותיק ואהא מיר לכשיהי' לך בן. (א) ואיכא לעיל נמי כי קא מיבעיא ליה ועלי מאי טעמא לך מיבעיא ליה בן בהאי ליטנא הוה לא אפשר דלאו ליטנא מתרנחא היא דלילמא ועלי לאוהבו כמותך: ואם סימאי נומר כל בהנפיה. בין אמר ועלי בין אמר ואני כסיפא ליה מילתא להדורי ליה למימר בן לכשיהא לי בן אהא מיר דאי אדעתא לקבל עליו מירות כשיהי' בן למה לו להזיר בפניו אי מיר צינו לבין עמו אללא מקדמיה לך באפשיה איכא למימר דהכי אמר ליה אף אני אהא נמי מיר כשיהי' לך בן: אי אמר הריני מיר לכשיהא פלוני בן ושמע חזירו ואמר ואני. וה"ה דקא מיבעיא ליה ועלי (א) וסולא מ"ה: מאי. מי ואמר כיון דשלא בפניו דלכי הבן קא מהדר ליה לא

שלו שהרי קבלו מתחילה קודם מזירות דבנו ובמלאת ימי נדרו מה כששלים את מזירות בנו יגלה ויבא קרבן למזירתו: ה'ר"י [גדיר] ב' מזירות דבנו קיבל עוד מזירות אנפשיה התחיל מונה את שלו ונולד כיון²⁰ דקבל עליו תחילה מזירות של בנו הוא זקוק למנותם מיד כש על שתיים ומציא שתי קרצנות אחד למזירות בנו ואחד למזירות עצמו. ומאז כי לא יוכל לגלה בהשלמת מזירות דאין גירול שיער פחות מן שלשים יום ולא היה יכול לגלה למזירות בנו ולהשלים מזירתו ולשוב אס יגלה²¹ למזירות בנו לא יוכל להקים מנות גילוח למזירות דבנו

קאמר. כלומר בן דקאמר לשון בנין כמו ואבנה גם אנכי ממנה: דחשובי בניי אינשי ובה יב: ר' יהודה דכרי הוא. ברייתא דאייטנין לעיל. והפילה אשתו והפריש קרבן וחזרה וילדה.

הריני נזיר פרק שני נזיר

דק שני נזיר יג.

תחורה וי'ד'ה. פ' מהריון אחר ולד קיימא הרי זה נזיר ודאי לרבי יהודה א' וילדה י' ו' ולד קיימא דממה שהפילה תחילה ספק נזיר לא? וכאילו לא הפילה כלל: **רבי שמעון אומר** "אמר וכו'." לר"ש מעט שהפילה הוי ספק נזיר הילכך ימנה עמה עתה י' נזירה י' נזירה אף בית חטאני

הפילה אשתו אינו נזיר ר"ש אומר יאמר אם היה בן קיימא הרי אני נזיר חובה ואם לאו הרי אני נזיר נדבה "חזרה וילדה ה"ז נזיר ר"ש אומר יאמר אם הראשון בן קיימא הראשון חובה וזו נדבה ואם לאו הראשון נדבה וזו חובה: **נב'** האי מאי למימרא משום סיפא בת טומטום ואנדרוגינוס אינו נזיר פשיטא מהו דתימא לכשאבנה הוא דקאמר קמ"ל דלא: ואם אמר כשיהיה לי ולד כו': פשיטא מהו דתימא ולד דמיחשב ביני אינשי בעינן קמ"ל: הפילה אשתו אינו נזיר: מאן קתני לה * רבי יהודה דכרי הוא: ר"ש אומר יאמר אם היה בן קיימא הריני נזיר חובה ואם לאו הריני נזיר נדבה: בעא מיניה רבי אבא מרב הונא הריני נזיר לכשיהיה לי בן והפילה אשתו והפריש קרבן וחזרה וילדה מהו אליבא דמאן אי אליבא דר"ש מאי תיבעי ליה הא * אמר ר"ש ספק נזירות להחמיר ואלא אליבא דרבי יהודה דאמר ספק נזירות להקל מאי קדוש או לא קדוש מאי נ"מ לגזיתו ולעבוד בו * תיקו בעא מיניה בן רחומי מאביי הריני נזיר לכשיהיה לי בן ושמע חבירו ואמר * ועלי מהו אדיבוריה משמע או אגופיה משמע * את"ל אגופיה משמע אמר הריני נזיר לכשיהיה * לי בן ושמע חבירו ואמר ואני מהו אנפשיה קאמר או דילמא ה"ק רחימנא לך כוותך יאת"ל כל באנפיה כסיפא

וְיִדְלָמָה ד' כ' ה"ג דְּלֵיכָה הֹכְחָה לר' יְהוּדָה דְּלָא מַחִית אִינִישׁ לְפָסִיקָא
 בְּלֹא חֵלְהּ הַקְדוּשָׁה עַל הַקְרָבָן כֻּלָּ מַכָּה הַפְרָשָׁה רַאשׁוֹנָה דְּשַׁמְא מִקְמַת
 הַהִיטָיפָה נִקְלָטָה מִיַּד וּמִקְמַת הַהִיטָפָה הַשְּׁנִיָּה⁹ לֹא נִקְלָטָה עַד אַחֵר שְׁנֵי
 מִיָּמִים אִו צִיּוֹם ג' וְהָיָה נִפְלִי¹⁰ (כך מִסִּיק הַשֵּׁם וְאוֹיֵל דִּלְר"י קִמְצִיעָא
 לֵיהּ¹¹ דְּלֵי אֵלִיבָה דר' שַׁמְעוֹן הָא אָמַר סָפֵק מִזְרִית לְהַחֲמִיר דְּבָלָא
 יִדְלָה נָמִי הוּי קְדוֹשׁ מִסְפָּק וְהָיָה נָמִי כִי יִלְדֵה אִינוּ אָלָא סָפֵק
 אֵלִיבָה אֵלִיבָה אֵלִיבָה דר' יְהוּדָה לֵיךְ לֹא יִלְדֵה חוּלִין הוּא וְהַשְׁתָּא כִי יִלְדֵה
 [וְחָל] דְּלִילְקִי אֲהָיִי מִשּׁוֹס דְּלֵיכָא¹² כ' כ' ה"ה דְּסָבְרָא דוֹלֵד אַחֲרוֹן מִשּׁוֹי לֵיהּ¹³
 בְּסָפֵק דְּלֵי מִסְפָּקָא לֵיהּ לְהַשֵּׁם דְּשַׁמְא לִילְקוּ בּוֹדֵא¹⁴ מִדְּשֵׁי בְּרַ קִימָא
 וְהָיָה אִינוּ נָפֵל אִ"כ לר' שַׁמְעוֹן נָמִי מִזֵּי לְמִיבְשֵׁי לְמַנְקוֹת דְּלֵי
 אֵלִיבָה יִלְדֵה לֵיכָא קְדוּשָׁה וְדִאִית אָלָא הוּי סָפֵק לר' שַׁמְעוֹן וְהַשְׁתָּא
 יִדְלָה דְּלֵי יִקְדֵּשׁ בּוֹדֵא¹⁵ אָלָא שִׁמִּי דְּלֵי מִשְׁמַע לֵיהּ לְהַשֵּׁם דְּלֵי קְדוּשָׁה
 וְדִאִית אִינוּ כִּי נָמִי יִלְדֵה אִ"כ לר' ע"כ הִגֵּה¹⁶ (ר' שַׁמְעוֹן חֲבִירֵי)
 וְהָאֵמַר¹⁷ וְעָרִי. הִכָּה דְּלֵמַר וְאוֹיֵל מִדְּבָרֵיהּ מִשְׁמַע כְּלוּמַר גִּס
 וְהָיָה נִזְרֵר בְּזִיכַר כִּשְׁמִי¹⁸ ל' בן: **אִתָּא¹⁹ הָא אֲנּוּפִיָּה מִשְׁתַּמֵּעַ.**
 הוֹאִיֵּל וְאָמַר עָלֵי הִכָּה דְּלֵמַר וְאוֹיֵי מְהוּ אֲנַפְשִׁיָּה קְאָמַר כְּלוּמַר אִפִּי
 בְּעִשְׂתָּאֲמַר וְאוֹיֵי אֲנּוּפִיָּה מִשְׁתַּמֵּעַ אִו דִּילְמָא רַחֲמִינָא לָךְ כּוּוֹתָן לְכַשְׁיָהּ²⁰
 נִזְרִימָא: **אִתָּא²¹ בָּא בְּאֲנִיפָא כְּסִיפָא יָיִה מִיִּתְּא.** דִּילְמָא²² מִתְּמַתָּא
 וְהָיָה דְּלֵי רַחֲמִינָא לָךְ כּוּוֹתָן: **אָמַר²³ רַאבוּן הָרִינִי נִזְרִי בְּשִׁיחִיָּה²⁴ אִלָּוִי**
בֵּן. וְשַׁמְעוֹן וְאָמַר וְאוֹיֵי מִי²⁵ אִתָּא שְׁלֹא בְּפִינוּ אֲנַפְשִׁיָּה קְאָמַר
 בָּא דִּילְמָא ה"ק רַחֲמִינָא לֵיהּ לְפִלוּי כּוּוֹתָן: **הָרִינִי²⁶ נִזְרִי בְּשִׁיחִיָּה**
וְאוֹיֵי. דֵּהֲשַׁתָּא לְמִזְרִית דְּנַפְשִׁיָּה בְּרִינָה וְהַתְּחִיל וּמוֹנָה ל' יִגְלָה
 מִצִּיּוֹן קִרְבָּנוֹת לְמִזְרִית דְּנַפְשִׁיָּה וְאַחֵר כִּי מוֹנָה אַת שֶׁל בְּנו וְכֵן
 יִיחִיָּה²⁷ בֵּן וְנִזְרִי. דֵּהֲשַׁתָּא²⁸ קָבֵל מִזְרִית דְּבָנו בְּרִישָׁא וּמִזְרִי²⁹ מִלְּבָד
 בֵּן פִּי' עַד שְׁלֹא הִשְׁלִים מִיָּנִיּוּ מִנִּיָּה אַת שֶׁלֹּ וּמוֹנָה אַת שֶׁל בְּנו
 ד' וְאַחֵר שֶׁהִשְׁלִים מִזְרִית בְּנו יִשְׁלִים מִזְרִית שֶׁל עַמָּמוֹ וְאַחֵר כִּי יִגְלָה
 מִצִּיּוֹן אַחֵר שֶׁהִשְׁלִים מִזְרִית [בְּנו] דָּאֵס כֵּן הֵיכָּל יִשְׁלִים מִזְרִיתוֹ
 שִׁסִּים יוֹם וְהָיָה דָּאֵס נִזְרִי מִרְצוֹה שְׁהִי נִשְׁאֵר אַחֵר מִזְרִית דְּבָנו
 יִגְלָה מִיָּמִם בְּמַתְנִיתָן דְּמִיָּירִ בְּתָסֵם מִזְרִית דְּהוּי שְׁלֵשִׁים יוֹם הֵילְכָן³⁰
 יָיִה לָכֵן לֹא יִגְלָה עַד שִׁשְׁלִים שְׁמִי הַמִּזְרִית וְיִצִּיל שְׁמִי קִרְבָּנוֹת:
 הָרִינִי

גופי נדר כמו שקבלת עליך ואני מהר דואני איכא לפרושי אני דומה בנדר זה. כל באנפיה כסי
לו נחת רוח להראות שהוא חפץ בטובתו:

עין משפט
נר מצוה

ב א מ״י פ״א מהל' מירות הלי"ז:
בא ב מ״י פ״ט מהל' מירות הלי"ג:
בב ג ד מ״י שס פ״צ הל' ה:

נוסחת הריב"ז

א] (מירות) ליתא בכ"י:
ב] מיהא השתא מיהא קדוש
הוא דהא ילדה כ"י: ג] או
בגוף המעשה ומשמע
דקאמר ועלי להיות מיר:
ד] (ושמע חזירו כ"י לי בן)
ליתא בכ"י: ה] וא"ת:
ו] מיבע ליה הכי דלמא
ועלי אדבוריה שמעיה
א] דלמא: ח] לממור
ליה: ט] ולא מפי המורה:
י] אמרינן:

הגהות התוספות

1. י"ז מלמד ו' דולד.
2. י"ז לא חי.
3. ב"א פשיה. 4. חי.
5. וסביר נמי ר' בטי.
6. מחיב ליה עד מינה
7. מיר כל נחמק. 8. ב"א
9. ב"א ליהא מינה השניה.
10. ומתקלה. 11. חי אף
12. כל קיעה א"ח בשבועות.
13. ב"א ליהא מינה השניה.
14. חי ר' יהוא ר' נפל.
15. וסביר הש"ס י"ז.
16. דליהא לזימר ק' חי.
17. חי למחוי ליה ודלי
18. כל חספס. 19. חי כ"ז.
20. י"ז וסמ חזירי ואמר
21. ועלי. ר"ה א"ח ועלי
22. אדוריוריוס משתמם. 23. ב"א
24. נכסיהו ק'. 25. ב"א
26. מינה מינה דילמא. וי"ז
27. וסמחא. 28. ב"א
29. אמרין כיון ששאר.
30. ב"א.
31. מינה וזיור נחמק י"ז.
32. ומתלב. 33. דכיון.
34. מינה אלכ נחמק. וי"ז
35. חי גלגל נשעוסי.

פי' הרא"ש (המשך)

פ"ב ביום ומסך דמבטי
הלי אלכסר דר' יהודה
דמלה דל נפל אל (הו)
נידר. והיא לא חזרה וילדה
בשפיטאל דל הר קדושי.
באל השתא דילדה הו
ביום א"ת הכחה דהיו בן
מסעק שאין אשה מתעברת
ומחזרת ומתעברת וטפה
זאת תחלקת לשנים. און
ולמא דל נגמרה צורתו
הוארשק נגמרה צורתו
ל"ט און כלו חדשי ואל
קדיש הגונו ועובד בן
שפור. אבל ל"י שמעון
אין דממה נפש ח"י
למנות נירות' ואלביא
קדיש. ואנ"י א' דלי
בעני און יקבל עליו
נירות ועמוד בספק וז'
יעולל און יגאל ואל
אין קרבן נמצא שאין
בפרשהו זו כלום. מ"ה
כיון שפרשין קרבן עליו
דבעתו שרצה לקבל עליו
דנדרתו והי באומר און אלו
במנות קדושים און
נזיר שאקבל עלי ממשסכב
קדושי. א"י נ"ב שחיבי
לדיות וזר מספק מן
כח חלה קדושה על
קרבן מספק ואסור בגיזה
ועבור: אידיבניהו משמע.
למזר עשיל און גמ' להיות
לזר כשהי' לך בן נגמ
מקבל עלי נירות ששייה
לך בן. ואח"ל דמעה על
לזר משמע. דמעה על